

Textus: x: „Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, de nem vétkezett. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk.”

Kedves Testvérek!

Az „Amikor könnyű, amikor nehéz” **igehirdetés sorozatunkban** hétről-hétre egy-egy témát járunk körül, eddig a próba, megpróbáltatás volt velünk, most a kísértés lesz a téma. Azért témákban haladunk most, mert ezeket a fogalmakat érdemes meghatározunk, el is határolunk, vagy érzékelni azt, hogy egy helyzetben hogyan vannak akár egyszerre jelen.

I. Kísértés

A kísértés a bűnre, rosszra csábítást jelenti a köznyelvben s kapcsolódik hozzá néha egy kis vicces, huncut felhang is: kísérteni a másikat édességgel, befolyásolni egy helyzetben, rávenni valamire, amit nem biztos, hogy akar. A valódi súlya, megrendítő volta már nem része a mindennapi szóhasználatnak. A Szentírásban a kísértés már a Nagy Történet legelején megjelenik, az ember Isten elleni lázadásának a kerete lesz. A kísértés tehát az a helyzet, amiben nyilvánvalóvá válik, mi van az ember szívében (ahogy a megpróbáltatás kapcsán hallhattuk múlt vasárnap). Az eredendő bűn azt is jelenti emberi természetünkben, hogy képesek vagyunk elbukni, a rosszat választani, Isten rendje ellen fordulni a kísértés idején. A kísértés szó a bűnnel való harcra vonatkozik. A kísértés lényege, hogy az embert olyan ponton támadja, ahol gyenge, sebezhető. Ezek a pontok részben közösek bennünk, de vannak egyéni jellegzetességek is. Ezt nagyon fontos ismerni. Miközben nem tudjuk megtartani magunkat és megállni minden helyzetben kísértések idején, mégis, sokat tehetünk azért, hogy ne sodródjunk el állandóan Isten közelségéből. A kísértés lényege a bűneset történetében megragadható: az ember olyan akar, lenni, mint Isten. Azaz maga akarja megmondani, mi a jó és rossz és szembe megy Isten szavával, törvényével, igazságával. A kísértés olyan, mint egy nagyon erős vonzás, ami annál erősebb, minél közelebb kerülsz hozzá. Be kell látnunk, hogy erősebb nálunk, s csak Isten szeretetének a vonzása emelhet ki belőle.

De mit tanít a mai Igénk a kísértésről és a megmenekülés útjáról? A Zsidókhöz írt levél első nagy egysége azzal a gondolattal végződik (4:13), hogy az ember Isten előtt védtelen és menthetetlen. Megszabadulhat-e az ember és ha igen, hogyan ebből a helyzetből? Erre válasz az, hogy akkor van szabadulás, ha van Főpap, van közbenjáró.

II. A megmenekülés útja: Jézus a főpap

Először is tisztázzuk, ki volt a főpap, Jézus milyen értelemben főpap?

„A zsidó vallási kultuszban igen fontos szerepet töltött be a főpap: különleges olajjal szentelték fel; mivel csak egy főpap volt, személye a kultusz egységét biztosította; ő a közvetítő Jahve és a nép között, ő mutatta be a mindennapi áldozatot. Az engesztelés napján is ő végezte a kultikus cselekedeteket: ő mutatta be a néperért való engesztelő áldozatot, ő kergette ki a pusztába a bakot, melyre előzőleg szertartásosan a nép bűneit testálták, és ő mehetett be ezen a napon a szentélybe. Az Igénk szerint Jézus olyan főpap, aki sokkal hatalmasabb az ószövetség minden főpapjánál. Neki nem kell minden évben újabb és újabb áldozatot bemutatnia, hogy a nép bűnét elvegye, mint ahogyan az ószövetségi áldozat tökéletlen volta miatt szükséges volt minden évben megismételni. Jézus egyszerű, de tökéletes áldozatot mutatott be, amely olyan hatalmas, hogy se ismétlésre nem szorul, se kétséget nem hagy afelől, hogy mindenkinek képes üdvösséget szerezni.”

A Zsidókhöz írt levél olvasóit azzal az örömhírral szólítja meg az apostol, hogy van egy főpap, akire szükségünk van, aki jó, hogy van, aki megment és aki miatt lehet megbékélt állapotunk Istennel és lehet nyugalomunk. Fontos, hogy jelen időben olvasunk erről: van főpapunk. Elérhető, él, értünk van.

Főpapságának pedig van egy különleges előzménye: ő „áthatolt az egeken”, azaz legyőzte és eltávolította azt a sokrétű akadályt, ami az embert Istentől elválasztotta. Ő nyitott utat Istenhez.

Mit tesz a főpap? Jézus főpapként nemcsak megnyitotta az eget a számunkra, de be is vezet oda. A főpapság nem méltóság vagy tisztség, nem hatalom, hanem szolgálat. Jézus együtt érez velünk. Olyan Főpapunk van, ... „aki meg tud indulni gyarlóságainkon”, „aki kísértésbe esett, de bűnbe nem”, „akihez bizalommal fordulhatunk”. Olyan Főpapunk van, aki együtt érez.

„Főpapunknak az emberrel való azonosságából következik, hogy együttérez velünk (sympathein). Ismeri, mert megélte az emberi sorsot, a kísértéseket, melyek az embert körülveszik. Együttérzése nem azt jelenti, hogy bizonyos rokonszenvvel figyeli az ember küzdelmét. Egzisztenciálisan értendő az, ami azt jelenti, hogy együtt él és együtt szenved velünk (Michel). A gyenge, erőtlen és esendő ember nem

idegen számára. Ő azonban a kísértések között megállt. Megkísértetett, de el nem bukott. A bűnnek nem volt rajta hatalma.”

Egyébként három kulcsszó emelkedik ki a Jézussal való kapcsolatra nézve, időzzünk most kicsit ezeknél, lassuljunk le ezekhez: ragaszkodás, bizalom, segítségre szorultság. Mindháromra szükségünk van a kísértésekben megállásban. Érdekes, hogy ezek időben végig jelen kell legyenek: érvényesek arra is, amikor valaki nincs nagy nyomás és kísértés alatt, arra is, amikor épp benne van s akkor is, ha elbukott és elszakítva érzi magát Istentől. A lényeg itt is láthatóan azon van, hogy Isten megtart és magához hív minket, attól függetlenül, éppen miben vagyunk.

III. A megmenekülés útja: kapcsolódás

Hogyan tudunk megállni, mit tehetünk? Azt hiszem, abban összefogható a kísértés lényege, hogy meglehetősen izolál. A megmenekülés tehát valahol a kapcsolódásban lesz. A kísértés: tehetetlenség – ez az Ige: mozgósít, aktivizál: nem vagy tehetetlen!

1. Kapcsolódj a valósághoz

- Az ember erkölcsi érzéke el tud tompulni, torzul a belső látása és lehet, egyáltalán nem ismeri fel a kísértést, vagy hogy maga a kísértés eszközévé vált. Ezért is van szükségünk egy hiteles pontra, aki nem változik, etalon lehet számunkra: Jézus, aki ismeri a kísértés természetét (hiszen maga is megkísértetett a pusztában), az ember szívét (a tanítványok megkísértettek és elbuktak a passió eseményeiben elhagyva Jézust), de meg is szabadít a kísértés idején.
- Az evangélium különösen erőteljesen szólal meg, ha abba a kontextusba helyezzük, hogy a kísértés idején elbukott ember micsoda szégyenben, büntudatban rekedhet, amiben nem mer Isten felé közeledni. Ebben nyit kaput és hoz világosságot a Megváltó. Elfogadhatod az Ő jelenlétében, hogy most ez van, ez a valóság.

2. Imádkozz, azaz kapcsolódj ilyen módon is Istenhez.

3. Ragaszkodj, azaz fejezd ki Istennek, mennyire szükséged van rá.

„Ragaszkodjunk hitvallásunkhoz” – kapd el a hitvallást (áll az eredeti szövegben), mielőtt a kísértés elkap téged – ez egy szójáték. Érezhetjük a súlyát. És mi a hitvallás?

- Isten Igéje élő és ható
- Neki kell majd számot adnunk
- Olyan főpapunk van, aki áthatolt az egeken.

4. Felelősségvállalás, azaz törődjünk egymással, vigyázzunk egymásra. Hogyan tudjuk ezt megtenni?

Legyünk együttérzők, azaz, ha valaki kísértésbe esik, elbukik, ne kárörvendjünk, ítélkezzünk. Lássuk meg saját magunkat is az elbukott emberben.

Ne legyünk eszköze a kísértésnek, legyünk józanok abban, hogy Isten Igéje szerint éljük az életünket.

Befejezés

Böjtbe lépünk. A nehézségekkel, küzdelmekkel kapcsolatos időszakban különösen nagy ereje lehet ennek: Istent keressük, hozzá próbálunk visszatérni, miközben az úton észrevehetjük, hogy Ő sohasem pártolt el tőlünk. Ő mindvégig ott volt és tartott. Magunkat hagytuk el, magunkból fordultunk ki a bűn miatt. És ő segíteni akar visszatérni Hozzá, saját magunkhoz, a másik emberhez.

Mi az igazi kísértés? Hogy menni fog egyedül. Hogy nincs szükségünk a Főpapra, Jézusra. Hogy egymásra sincs szükségünk. Hogy nincs szükség Istenre, aki megmondja, mi nekem a jó. Én tudom és meg is szerzem magamnak. Kísértés, hogy átadom magam a sodródásnak, hiszen úgysem lehet semmit tenni ellene.

Kiált ma és hívd segítségül Őt abból, amiben vagy. Lépj be a böjtbe, lépünk be együtt a böjti időszak valóságába.

„A böjt helyes formája nem lemondás valami jóról, hanem önként, Isten kezéből, az Ő akaratával egyező módon való lemondás valamiről — ami lehet jó is — egy sokkal jobb érdekében. A böjt, aszkézis arra való, hogy általa szorosabban kötődhessünk Istenhez, hogy a szenvedések által tökéletesebbé legyünk. Mint ahogy a sportoló sem azért mond le a bőséges étkezéstről, mert önsanyargató módon élvezetet jelent számára az éhezés, hanem azért, hogy győzhessen. Pál apostol szavaival: „Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztat: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant ... megsanyargatom és szolgává teszem testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.” (1Kor 9,25.27.)”